

Sygn. akt II AKa 275/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Marzanna A. Piekarska-Drażek (spr.)

Sędziowie: SA – Ewa Gregajtys

SO (del.) – Anna Kalbarczyk

Protokolant: st. sekr. sąd. Małgorzata Reingruber

przy udziale Prokuratora Gabrieli Marczyńskiej-Tomali

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2019 r.

sprawy z wniosku S. K. (1)

w przedmiocie odszkodowania i zadośćuczynienia

na podstawie ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego

na skutek apelacji, wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 16 maja 2019 r. sygn. akt VIII Ko 23/19

- 1. zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że podwyższa zasądzone S. K. (1) zadośćuczynienie do łącznej kwoty 170.000 zł (stu siedemdziesięciu tysięcy) złotych, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;*
- 2. utrzymuje wyrok w mocy w pozostałej zaskarżonej części;*
- 3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy S. K. (1) kwotę 240 złotych z tytułu zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej mu przez adwokata w postępowaniu odwoławczym;*
- 4. koszty postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.*

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 275/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 16 maja 2019 r.,
sygn. akt VIII Ko 23/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny – pełnomocnik wnioskodawcy

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia co do wysokości zadośćuczynienia i odszkodowania	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu - art. 8 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia -	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie dotyczy		
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>	
--	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	Naruszenie art. 7, 410, 552 § 1 k.p.k. i art. 558 k.p.k.	# zasadny
2.		# częściowo zasadny
3.		# niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
- konstrukcja apelacji wskazuje, że skarżąca nie odróżnia granic zarzutów z art. 438 k.p.k., zarzucając naprzemiennie naruszenia proceduralne, materialne i faktyczne, sprowadzane do kontestowana wysokości zasądzzonego zadośćuczynienia i oddalenia żądania odszkodowania,		

- Sąd I instancji nie naruszył procedury zbierania i oceny dowodów,

- materiał dowodowy jest kompletny i niewątpliwy, za wyjątkiem niemożności wykazania przez wnioskodawcę dochodów uzyskiwanych z prac dorywczych,

- dowody dotyczące działalności niepodległościowej S. K. (1), prowadzonej od 1972 r. i w czasie internowania, w tym jego zeznania, dokumenty przez niego złożone, a także przedstawione do akt przez Instytut Pamięci Narodowej są niepodważalne, także w kwestii przyczyn internowania jego okresu, leczenia szpitalnego, przepustek i czasu uchylenia internowania,

- zeznania wnioskodawcy dotyczące przyczyn, czasu i przebiegu internowania

pozostają całkowicie zgodne z ww. dokumentami, dlatego są wiarygodne, w kwestii rozmiaru krzywdy spowodowanej okolicznościami zatrzymania – rozdzielenia z żoną i małym dzieckiem, oraz dalszego internowania;

- brak dowodów potwierdzających wysokość dochodów za prace dorywcze wykonywane przez S. K.. Zeznania wnioskodawcy S. K. odnośnie do dochodów, które miał uzyskać z prac dorywczych – k. 59v nie określają dochodów z pracy zarobkowej przed internowaniem. Studiując podejmował się dorywczych prac remontowo – malarskich, które wykonywał bez żadnych umów i określonej stawki zarobku. Nie sprecyzował kwot, których

ewentualnie został pozbawiony w wyniku internowania.

- naruszenia art. 552 k.p.k. w zw. z art. 558 k.p.k. nie można upatrywać w samej treści wyroku tj. niezadowoleniu strony z wysokości zasądzonego roszczenia, czy częściowego jego oddalenia, gdyż rozstrzygnięcie to jest wynikiem ustaleń faktycznych następujących po ocenie dowodów.

Zarzut błędnego ustalenia stanu faktycznego -# niezasadny

Zarzut ten, podobnie jak pozostałe, nie koncentruje się na istocie błędu w ustaleniach faktycznych, tylko po raz kolejny kontestuje sama treść rozstrzygnięcia, ta zaś nie jest wynikiem nieustalenia pewnych faktów, ale oceny ich znaczenia dla rozmiaru roszczeń wynikłych z internowania S. K. (1).

Prawidłowo ustalono okres pobytu wnioskodawcy w ośrodku odosobnienia, choroby, leczenia, bezprawność pozbawienia wolności oraz związek tegoż z działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, a więc podstawy dochodzenia roszczeń. Fakty udowodnione to:

1. Internowanie wnioskodawcy w nocy 13 grudnia 1981 r. w W.;

- osadzenie go w ośrodku internowania w B.;

- decyzją z dnia 7 marca 1982 r. uchylono internowanie i z dniem 9 marca 1982 r. i zwolniono S. K. na leczenie szpitalne - gruźlica płuc – (k. 36, 37) z obowiązkiem „zameldowania się w MO w terminie 2 dni od daty opuszczenia szpitala”

- dnia 19 marca 1982 r. powtórna decyzja o internowaniu (k. 39)

- w dniach 17 – 19 kwietnia 1982 r. przepustka z internowania (k. 43)

- w dniu 23 kwietnia 1982 r. przepustka na czas leczenia szpitalnego

(k. 45)

- 23 lipca 1982 r. wypisany ze szpitala ze zwolnieniem lekarskim (k. 47)

- przedłużono przepustki z internowania do dnia 25 października 1982 r. (k. 49,51)

- w dniu 12 października 1982 r. decyzja o uchyleniu internowania (k. 52)

- świadectwo zwolnienia z dnia 13 października 1982 r. (k. 53)

2. niewątpliwa, aktywna, pełna poświęceń działalność S. K. (1) na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego od 1972 r. w nielegalnych organizacjach studenckich (student Wydziału Matematycznego (...)), współdziałanie z Komitetem (...) – k. 13 i nast., k. 67 – 185

3. drastyczne okoliczności rozłąki z rodziną – aresztowanie żony wnioskodawcy i zabranie do Domu Dziecka ich syna w wieku 6 miesięcy.

Prawidłowo ustalono także, że wnioskodawca czerpał skromne utrzymanie dla siebie i rodziny z drobnych prac dorywczych, a dochody te były całkowicie konsumowane na podstawowe wydatki bytowe (jedzenie, odzież, mieszkanie), zapewniając z trudem egzystencję rodziny. Wnioskodawca nie był w stanie, nawet w przybliżeniu, określić kwoty tych

zarobków, ani kwoty roszczenia. Oświadczył ostatecznie: „Jeżeli chodzi o odszkodowanie, to jest ono trudno wymierne, trudno jest mi to wyliczyć” (k. 59v). Nie dzieląc nawet koncepcji tzw. oszczędnościowej, którą zdaje się prezentować Sąd Okręgowy, a która jest niesprawiedliwa wobec osób żyjących na granicy egzystencji i nie mogących odłożyć żadnych zapasów pieniężnych, S. K. nie wykazał jakie dochody uzyskiwał z dorywczych prac bez umowy. Wyliczenie szkody, które nastąpiło dopiero w apelacji, na kwotę 29.900,57 zł, bez żadnego odniesienia do ówczesnych zarobków S. K., jest bezpodstawne. Nie można bowiem podzielić pewności, jaką ma skarżąca, że w środku zimy 1981/1982 r., w ograniczeniach jakie narzucił społeczeństwu stan wojenny, wnioskodawca zyskałby dochody z remontów, równe aktualnej średniej krajowej. Sąd Apelacyjny podzielił zatem ocenę Sądu Okręgowego, że dowody w kwestii utraconych zarobków z prac dorywczych są niestanowcze i niewystarczające do wykazania szkody. Wyliczenia apelującej nie znajdują oparcia w zeznaniach wnioskodawcy (k. 59).

Zarzut błędnej wykładni prawa materialnego, tj. art. 8 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. # częściowo zasadny

Zasadność zarzutu uznano w części dotyczącej wysokości zadośćuczynienia, stwierdzając, że błędne było uznanie przez Sąd Okręgowy, że podstawą jego zasądzenia może być jedynie okres pozbawienia wolności – tj. zamknięcia S. K. (1) w obozie dla internowanych w okresie od 13 grudnia 1981 r. do dnia 17

kwietnia 1982 r. Sąd Apelacyjny uznał, że rekompensacie podlegał dalszy okres obowiązywania decyzji o internowaniu, tj. do dnia 12 października 1982 r., w tym okres leczenia szpitalnego i ambulatoryjnego S. K. z powodu ciężkiej choroby zakaźnej płuc, która wznowiła się w ośrodku odosobnienia.

Nie sposób zanegować związku pomiędzy bezprawnym pozbawieniem wolności, a okresem kolejnych kilku miesięcy poświęconych na leczenie wnioskodawcy, prowadzone w ramach formalnego kontynuowania internowania – trwającego - choć mającego postać kolejnych przepustek.

S. K. nie mógł w tym czasie postępować jak osoba wolna, gdyż albo miał obowiązek informować MO o każdym ruchu, albo był kontrolowany, przy czym żył w nieustannej niepewności, że przepustka może mu zostać skrócona, bądź odebrana. W związku z tym Sąd Apelacyjny uznał, że cały okres internowania od dnia 13 grudnia 1981 r. do dnia 12 października 1982 r. podlega rekompensacie w ramach zadośćuczynienia, jako krzywda wynikła bezpośrednio z bezprawnej decyzji o pozbawieniu wolności.

Sąd Apelacyjny uznał w tym względzie, że doszło do nieprawidłowej – zawężającej wykładni art. 8 ust. 1 i 3 ustawy lutowej.

Drugim elementem wpływającym na podwyższenie zadośćuczynienia były okrutne, nieludzkie, okoliczności rozdzielenia wnioskodawcy z rodziną w dniu zatrzymania. Sąd Okręgowy prawidłowo odtworzył

przebieg wydarzeń z nocy 13 grudnia 1981 r. i kolejnych dni lęku i niepewności S. K. (1) o los żony i nieznanego losu zabranego, małego, dziecka, jednak nie nadał temu właściwej wagi. Zasądzone zadośćuczynienie nie odzwierciedla bezgranicznego lęku i cierpienia, jakie znosił ojciec i mąż nie mogący obronić swoich najbliższych i tego jakim hartem ducha wykazał się nie ulegając nakłanianiu do współpracy przez Komunistyczną Służbę Bezpieczeństwa.

Te dwa elementy pokrzywdzenia zdecydowały o podniesieniu kwoty zadośćuczynienia do maksymalnej, żądanej we wniosku S. K.. Nie mogą być natomiast brane pod uwagę w niniejszym postępowaniu dolegliwości wynikające z zachwiania kariery naukowej wnioskodawcy i niemożności znalezienia pracy. Mogły one w istocie wynikać z celowych działań organów komunistycznych ale ustawa lutowa nie zawiera podstaw prawnych do takiej rekompensaty.

Sąd Apelacyjny uznał, że ostateczne oświadczenie wnioskodawcy podczas rozprawy Sądu I instancji o żądaniu 100 tys., zapadło w okolicznościach przez niego opisanych przed Sądem Apelacyjnym i nie było rzeczywistą intencją, którą wyraził w pisemnym wniosku oraz wystąpieniu wstępnym przed Sądem Okręgowym. Ponadto owo ograniczenie roszczenia nie spełniało warunków art. 203 k.p.c. o cofnięciu pozwu lub zrzeczeniu się części roszczenia, zatem nie powinno wywołać skutków prawnych

- brak rozgraniczenia żądanych roszczeń na kwotę odszkodowania i zadośćuczynienia, otwierało drogę prawną do zasądzenia każdego z nich lub ich sumy w kwocie żądanej we wniosku, co uczynił Sąd Apelacyjny orzekając o zadośćuczynieniu w kwocie 170 tys. zł,

- dyskusyjne wśród komentatorów ograniczenie z art. 321 § 1 k.p.c. nie dotyczy niniejszej sytuacji procesowej, gdyż uznano, że wnioskodawca żądał zasądzonej kwoty przed Sądem I instancji (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 lutego 2011 r., II K 289/10),

- ograniczeniem dla wniosków apelacji pełnomocnika, o czym wnioskodawca powinien zostać właściwie przez niego pouczony, jest natomiast art. 383 k.p.c., stanowiący, że w postępowaniu apelacyjnym nie można rozszerzyć żądania pozwu.

Wyklucza to zatem wniosek skarżącego o zasądzenie kwoty przekraczającej 170 tys. zł.

- Sąd Okręgowy nie naruszył przepisów procedury wymienionych także w zarzucie obrazy prawa materialnego; nie naruszył też zasad równego traktowania obywateli wyrażonych w Konstytucji RP. Jej interpretacja przedstawiona w pkt 3d apelacji sprowadzałaby rolę Sądu do pewnej matrycy przykładanej do podobnych roszczeń obywateli, nie bacząc na indywidualizm każdej sprawy, która podlega rozstrzygnięciu, stąd odnoszenie się do kwot zasądzonych w innych sprawach, w tym w sprawach sędziów i innych funkcjonariuszy państwowych, nie jest skutecznym argumentem.

Wniosek		
1. O zasądzenie zadośćuczynienia w wysokości 700.000 zł	# zasadny # częściowo zasadny # częściowo niezasadny	
2.O zasądzenie kwoty 29.000,57 zł odszkodowania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
3.O zwrot kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem Apelacyjnym	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>- Uznanie w części wniosku o podwyższenie zadośćuczynienia do kwoty 170 tys. zł wynika z uznania pełnego okresu obowiązywania decyzji o internowaniu jako usprawniającego do dochodzenia roszczeń,</p> <p>- Przeszkodą do zasądzenia wyższej kwoty było maksymalne, ustalenie żądania wnioskodawcy przed Sądem I instancji na 170 tys. zł, co w zw. z art. 383 k.p.c. wyklucza podwyższenie roszczenia w postępowaniu apelacyjnym,</p> <p>- Niezasadność roszczenia odszkodowawczego wynika z nieudowodnienia jakie dochody uzyskiwał S. K. przed internowaniem z prac dorywczych.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>Nie dotyczy</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p><i>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>	
<p><u>1.</u></p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p><i>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>- podwyższono kwotę zadośćuczynienia, z 57.000 zł do łącznej kwoty 170.000 zł, - utrzymano wyrok w pozostałej części.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>W kwestii wysokości zadośćuczynienia, Sąd Apelacyjny uznał: - za niedocenione właściwie okoliczności związane z zatrzymaniem S. K. (1) i rozdzieleniem całej rodziny. Jako rażąco naruszające podstawowe prawa człowieka należało uznać zatrzymanie obojga małżonków i odebranie im maleńkiego dziecka, które na ich oczach wyniosła milicjantka, nie informując co się z nim stanie, a następnie wykorzystywanie niewyobraźalnego lęku S. K. (1) o los rodziny do zmuszania go do współpracy ze Służbą Bezpieczeństwa, czemu nie uległ. Ten sposób postępowania przez władzę komunistyczną</p>	

był wzorowany na najbardziej nieludzkich metodach komunistycznego aparatu represji, stosowanych w latach 40 i 50 – tych XX wieku i powinien być traktowany jako okrutny,

- za nieprawidłową uznano wykładnię art. 8 ust. 1 i 3 ustawy lutowej odnośnie do okresu, za który należy się zadośćuczynienie. Sąd Apelacyjny, podobnie jak w wyroku z dnia 11 stycznia 2017 r., sygn. akt II AKa 457/16, uznał, że krzywda wynikająca z internowania S. K. nie ograniczyła się do okresu bezprawnego pozbawienia wolności w ośrodku odosobnienia (więzieniu), ale na skutek wznowienia ciężkiej, zakaźnej choroby płuc, rozciągnęła się na cały okres jego leczenia szpitalnego i ambulatoryjnego, zwłaszcza, że decyzja o uchyleniu internowania z dnia 7 marca 1982 r., którą wydano z powodu umieszczenia internowanego w zamkniętym szpitalu zakaźnym, została zmieniona po niespełna dwóch tygodniach, tak więc od dnia 19 marca 1982 r. S. K. wrócił znowu do statusu internowanego, aż do dnia 13 października 1982 r. Czas przepustek na leczenie, nie zmienia faktu, że był on pod presją ponownego osadzenia w każdej chwili. Jest to krzywda wynikająca wprost z form bezprawnego pozbawienia wolności, którą należało zrekompensować w maksymalnej wysokości zadośćuczynienia żadanego ostatecznie we wniosku inicjującym postępowanie (170 tys. zł).

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Pkt 3 i 4	Zgodnie z art. 554 § 1 k.p.k. postępowanie jest wolne od kosztów, a wnioskodawcy przysługuje zwrot wydatków, w tym poniesionych na ustanowienie pełnomocnika.

7. PODPIS

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>	
Kolejny numer załącznika	1 – AKa 275/19

Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawcy		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wysokość zadośćuczynienia oddalenie wniosku o odszkodowanie		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do wysokości zadośćuczynienia i odszkodowania		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo		

	<p>błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p> <p>- naruszenie art. 8 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r.</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		
#	<p>uchylenie</p>	<p>#</p>
		<p>zmiana</p>